

AUTOREFERAT

1. **Imię i nazwisko:** Urszula Doliwa.

2. **Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/artystyczne z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej:**

- Dyplom ukończenia studiów *dziennikarstwo i komunikacja społeczna*, Uniwersytet Warszawski 2002.
- Dyplom ukończenia specjalizacji *public relations*, Uniwersytet Warszawski 2002.
- Dyplom uzyskania stopnia naukowego doktora nauk humanistycznych w zakresie nauk o polityce (uchwała Rady Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego z dnia 25 kwietnia 2007 roku), tytuł rozprawy doktorskiej: *Radio studenckie w Polsce. Typologia – formuła programowa – funkcje społeczne*.

3. **Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych artystycznych:**

- Od 1.02.2004 do 31.12.2004 – asystent w Katedrze Literatury Współczesnej i Dziennikarstwa Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego.
- Od 1.01.2005 – asystent, od 1 października 2007 roku – adiunkt w Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie.

4. **Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):**

a) tytuł osiągnięcia naukowego:

Radio społeczne i jego miejsce w systemie medialnym w Polsce i Europie

b) autor/autorzy, tytuł/tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa:

Publikacje zwarte

1. Urszula Doliwa, 2015, *Radio społeczne – trzeci obok publicznego i komercyjnego sektor radiowy*, Wydawnictwo Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego.

Artykuły w czasopismach naukowych

- 1.a. Urszula Doliwa, 2010, *Elektroniczne media społeczne w Polsce. Stan obecny i perspektywy rozwoju*, „Studia Medioznawcze”, 4, s. 65-78.
- 2.a. Urszula Doliwa, 2011, *Radio inne niż wszystkie. Oferta programowa radiowęzłów więziennych w Polsce*, „Media – Kultura – Komunikacja Społeczna”, 7, s. 74-88.
- 3.a. Urszula Doliwa, 2012, *Dziennikarstwo obywatelskie czyli jakie?*, „Nowe Media”, 3, s. 81-100.
- 4.a. Urszula Doliwa, 2013, *Radio społeczne a idea partycypacji społecznej na przykładzie Radia Spark FM*, „Studia Medioznawcze”, 3, s. 101-112.
- 5.a. Urszula Doliwa, 2013, *Radio behind Bars. The Polish Case*, „The Radio Journal”, 2 (11), s. 119-136.
- 6.a. Urszula Doliwa, Larisa Rankovic, 2014, *Time for Community Media in Central and Eastern*, „Central European Journal of Communication”, 1 (12), s. 18-32.
- 7.a. Urszula Doliwa, Gabriella Velics, 2015, *Voice of the Church: A Debate about Religious Radio Stations as Community Broadcasters*, „Media and Communication”, 4, s. 76-90.

Rozdziały w monografiach

- 1.b. Urszula Doliwa, 2011, *Koncepcja radia społecznego*, [w:] *Radio a społeczeństwo*, Stachyra G., Pawlak-Hejno E. (red.), Wydawnictwo UMCS, Lublin, s. 83-93.
- 2.b. Urszula Doliwa, 2012, *The Presence and the Future of Community Radio in Poland*, [w:] *Radio Evolution*, Oliveira M. & Portela P., Communication and Society Research Centre (CECS) of the University of Minho, Braga, s. 533-543.
- 3.b. Urszula Doliwa, 2012, *Od duetu do tercetu. O rozwoju trzeciego sektora radiowego w Europie*, [w:] *Systemy medialne w XXI wieku*, Jaskiernia A., Adamowski J., Aspra-Jr, Warszawa, s. 307-322.
- 4.b. Urszula Doliwa, 2013, *Polish Radio Stations Run by NGOs – Idea, Organization, Programme*, [w:] *Radio – Community, Challenges and Aesthetics*, Stachyra G. (red.), Wydawnictwo UMCS, Lublin, s. 63-77.
- 5.b. Urszula Doliwa, 2014, *Religious Radio Stations in Poland: A Community-Oriented Catholic Ghetto? A Case Study of Radio Niepokalanów*, [w:] *Radio:*

the Resilient Medium, Oliveira M., Stachyra G., Starkey G. (red.), Centre for Research in Media and Cultural Studies, Sunderland, s. 205-217.

- c) omówienie celu naukowego/artystycznego wymienionej pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania:

Radio społeczne, jako tak zwany trzeci obok publicznego i komercyjnego sektor radiowy, pełni ważną rolę w systemach medialnych i społeczeństwach wielu państw. Według danych Community Media Forum Europe (CMFE), organizacji, której celem jest zwiększenie znaczenia tego sektora w debacie europejskiej i podejmowaniu decyzji, szacowana liczba tego typu podmiotów w Europie w 2012 roku wynosiła 2500. To z tym sektorem mediów wiąże się największe nadzieje na przeciwdziałanie zjawisku globalizacji i komercjalizacji w eterze. Wciąż jednak, zwłaszcza w krajach Europy Środkowo-Wschodniej, społeczny model radiofonii pozostaje bliżej nieznanym. Dlatego też konsekwentnie od wielu lat staram się pokazywać, na jakich zasadach ten komponent systemu medialnego działa w różnych krajach i jakie przynosi korzyści społecznościom lokalnym, ale też jakie ograniczenia w wypełnianiu swoistej misji społecznej takie rozgłoszenie napotyka.

Z tematem radia społecznego zetknęłam się podczas zbierania materiałów do rozprawy doktorskiej poświęconej radiu studenckiemu w Polsce, to znaczy w latach 2002-2007. W dysertacji znalazły się odniesienia do sytuacji radiofonii studenckiej w innych krajach, w których pewne formy trzeciego sektora mediów już wówczas istniały. Ważnym impulsem do podjęcia badań była też Międzynarodowa Konferencja Naukowa *The Medium with Promising Future. Radio in Central and Eastern European Countries* zorganizowana na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim w dniach 9-10 czerwca 2006 roku przez prof. Stanisława Jędrzejewskiego, na którą przyjechali znani badacze radia społecznego.

Z uwagi na fakt, że temat ten był niemal nieobecny w polskim dyskursie naukowym, zaczęłam poszukiwać informacji na jego temat za granicą. Udało mi się między innymi wyjechać na dwutygodniową letnią szkołę *Media, Democratization and Civil Society* zorganizowaną przez Central European University w Budapeszcie w dniach 16-27 czerwca 2008 roku. Jedną z głównych organizatorek kursu była Amerykanka zatrudniona w Center for Media and Communication Studies na tej uczelni, a zarazem jedna z bardziej znanych badaczek radia społecznego – dr Kate Coyer. Oprócz niej zajęcia prowadzili między innymi prof. Nicholas Jankowski, dr hab. Beata Klimkiewicz i dr Karol Jakubowicz. Działaniom tym towarzyszyła lektura książek poświęconych omawianemu zagadnieniu.

W zrozumieniu idei trzeciego sektora mediów pomogło mi także uczestnictwo w konferencjach i spotkaniach Community Media Forum Europe (CMFE) – organizacji stworzonej, by promować rozwój trzeciego sektora medialnego w Europie. Pierwsze takie spotkanie, w jakim brałam udział, nosiło nazwę *Community Media and European Policy* i zostało zorganizowane w Halle (Niemcy) w 2009 roku. Od tego czasu jestem aktywnym członkiem tej organizacji. W 2012 roku zostałam zaproszona do Rady Ekspertów, która działa przy CMFE, a w 2013 roku wybrana do jej zarządu. Od 2014 roku pełnię funkcję sekretarza

CMFE i jestem członkiem ścisłego pięciosobowego zarządu. Cenny okazał się również staż badawczy, który odbyłam w Centre for Research in Media and Cultural Studies, University of Sunderland w charakterze visiting scholar 3-15 września 2012 roku, podczas którego mogłam skonsultować swoje przemyślenia dotyczące mediów społecznych ze znaną badaczką tego sektora – Caroline Mitchell, a także znakomitymi radioznawcami: Guyem Starkeyem i Andrew Crissellem.

Dzięki współpracy z różnymi rozgłośniami miałam również okazję dowiedzieć się, na czym polega praca dziennikarza radiowego i jak ważną rolę radio może pełnić w lokalnych społecznościach. Obserwowałam między innymi początki działalności jednej z najstarszych rozgłośni lokalnych w Polsce – Radia Piotrków. Zaangażowanie i entuzjazm, jaki towarzyszył ówczesnym radiowcom oraz wyjątkowa społeczność, która się wokół stacji wytworzyła, przekonały mnie, że radio to medium szczególne i warto się z nim związać na dłuższy czas. Podczas studiów dziennikarskich na Uniwersytecie Warszawskim nawiązałam więc współpracę z Polskim Radiem BIS. Po przeprowadzce do Olsztyna współpracowałam natomiast z Polskim Radiem Olsztyn. Od 2014 roku wraz z dr Martą Więckiewicz-Archacką na antenie Radia UWM FM prowadzę audycję *Mediofon* poświęconą mediom.

Gdy tylko pojawiała się taka możliwość, starałam się również odwiedzać różne stacje społeczne działające w Europie: Radio C z Budapesztu (2008), Radiofabrik z Salzburga (2008), 209radio z Cambridge (2009), Radio Spark z Sunderlandu (2012), Open Radio ze Stambułu (2012), Radio Tilos z Budapesztu (2012). Wizyty te pomogły mi zrozumieć, jak działają stacje tego typu w różnych częściach Europy i co je ze sobą łączy.

Radio, a w szczególności radio społeczne i jego miejsce w systemie medialnym w Polsce i Europie jest zatem przedmiotem mojego zainteresowania i studiów od wielu lat. W monografii pt. *Radio społeczne – trzeci obok publicznego i komercyjnego sektor radiowy*, a także w wymienionych wyżej publikacjach starałam się pokazać, jaką rolę radio społeczne może pełnić we współczesnych społeczeństwach demokratycznych. W części swych prac sygnalizowałam wyniki prowadzonych badań własnych, które później w sposób bardziej systematyczny i szczegółowy omówiłam w książce. W innych przypadkach to w artykułach skupiałam się na pewnych aspektach działalności radia społecznego, o których w książce jedynie wspomniałam. W monografii, którą uważam za najważniejszą część przedstawianego dorobku, odwołuję się więc lub odsyłam do wcześniejszych moich publikacji. Dlatego też zdecydowałam się omówić część z nich w odniesieniu do niektórych wątków podejmowanych przeze mnie w książce.

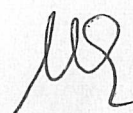
W monografii *Radio społeczne – trzeci obok publicznego i komercyjnego sektor radiowy* zdecydowałam się na wyodrębnienie kluczowych, moim zdaniem, obszarów, które zasługują na szczególną uwagę w kontekście radia społecznego. Są to: rola radia społecznego w demokracji, partycypacja społeczna, umożliwianie dostępu do mediów, rola radia społecznego w budowaniu wspólnoty, emancypacyjny potencjał radia i społeczna inkluzja różnych grup, w tym tych marginalizowanych w innych mediach, jak również urozmaicenie oferty medialnej, które zostały szczegółowo opisane w rozdziale pierwszym książki. Jako katalizator pozytywnych zmian społecznych możliwych do osiągnięcia dzięki istnieniu trzeciego sektora potraktowana została partycypacja, bez której – jak stałam się wykazać – nie

może być mowy o prawdziwie społecznym modelu radiofonii. Opisałam też genezę mediów społecznych i radia społecznego, przy czym starałam się ukazać, jak znaczenie ww. terminów zmieniało się na przestrzeni lat. Za kluczową do dalszych rozważań uznałam definicję zamieszczoną w *Declaration of the Committee of Ministers on the Role of Community Media in Promoting Social Cohesion and Intercultural Dialogue* – przyjętej 11 lutego 2009 przez Radę Europy. W tym dokumencie elektroniczne media społeczne zostały scharakteryzowane jako: „niezależne od rządowych, komercyjnych czy religijnych instytucji, jak również partii politycznych, działające na zasadach non-profit, oparte na współpracy wolontariuszy członków społeczeństwa obywatelskiego w prowadzeniu i zarządzaniu stacją, działające na rzecz społeczeństwa obywatelskiego i społeczności, której służą, będące własnością i odpowiedzialne przed społecznością, której służą, zaangażowane w aktywizację przedstawicieli różnych grup społecznych i międzykulturowy dialog”.

W rozdziale drugim monografii przedstawiłam kontekst historyczno-organizacyjny radia społecznego z uwzględnieniem najważniejszych dokumentów dotyczących tego sektora mediów, rozwiązań regulacyjnych, jak również źródeł finansowania i wpływu zmian technologicznych na rozwój małych niekomercyjnych nadawców. Wykazałam, że w zakresie regulacji mediów społecznych wyróżnić należy dwie podstawowe tendencje: ograniczanie ram prawnych działalności mediów społecznych do minimum, co jest widoczne zwłaszcza w krajach, gdzie sektor ten istnieje od wielu lat i nadmierną regulację ich działalności, charakterystyczną dla krajów, w których sektor ten został wyodrębniony stosunkowo późno i na jego kształt istotny wpływ miały obawy i interesy sektora komercyjnego i publicznego.

Wskazałam również, że sektor społeczny radiofonii jest najlepiej rozwinięty tam, gdzie może korzystać z niewielkiego choćby finansowego wsparcia publicznego, a jednym z największych wyzwań jest cyfryzacja radia, która jako proces kosztowny i skomplikowany technologicznie, jak również nie do końca dostosowany do potrzeb małych niekomercyjnych rozgłośni społecznych – budzi obawy. Temat modelu działania radia społecznego podejmowałam też we wcześniejszych publikacjach. W rozdziale *Koncepcja radia społecznego* (poz. 1.b.) omówiłam na przykład podstawowe dokumenty europejskie dotyczące tego sektora mediów i działalność organizacji, które wspierają istnienie takich mediów: Community Media Forum Europe (CMFE) i World Association of Community Radio Broadcasters (AMARC). Wątki te rozbudowałam później w książce.

W monografii przedstawiłam również sytuację trzeciego sektora mediów w wybranych krajach Europy, charakteryzując jego działalność zarówno w Europie Zachodniej, gdzie tego typu rozgłosie są wyjątkowo popularne, jak i w Europie Środkowo-Wschodniej, gdzie ten sektor radiowy jest zdecydowanie słabiej rozwinięty. Temat ten był podejmowany i rozwijany w publikowanych przeze mnie artykułach i rozdziałach w pracach zbiorowych. Na przykład w publikacji *Od duetu do tercetu. O rozwoju trzeciego sektora radiowego w Europie* (poz. 3.b.) w sposób znacznie bardziej szczegółowy niż w książce i zilustrowany przykładami konkretnych stacji przedstawiłam sytuację radia społecznego w Austrii, Wielkiej Brytanii i na Węgrzech. Radiu społecznemu w Wielkiej Brytanii został z kolei poświęcony artykuł *Radio społeczne a idea partycypacji społecznej na przykładzie Radia Spark FM* (poz. 4.a.), w którym to jednak przede wszystkim skupiłam się na analizie jednej z głównych idei radia

społecznego realizowanej przez rozgłośnie z Sunderlandu – partycypacji społecznej. Wykazałam, że nawet w krajach ugruntowanej demokracji, do których należy zaliczyć Wielką Brytanię, owa partycypacja ma charakter stymulowany – bez dbałości o stworzenie odpowiednich warunków do takiej partycypacji i nieustannego zabiegania o uczestnictwo społecznego otoczenia ze strony nadawcy stopień partycypacji społecznej, który udało się uzyskać w Radiu Spark, nie byłby możliwy do osiągnięcia.

W książce *Radio społeczne – trzeci obok publicznego i komercyjnego sektor radiowy* w sposób szczególny została potraktowana sytuacja radia społecznego w Europie Środkowo-Wschodniej. O ile temat mediów społecznych w państwach Europy Zachodniej był już wcześniej podnoszony przez autorów wielu publikacji anglojęzycznych, o tyle sytuacja radia społecznego w europejskich krajach postkomunistycznych po raz pierwszy została przedstawiona w napisanym wspólnie z Larisą Rankovic artykule *Time for Community Media in Central and Eastern Europe* (poz. 6.a). Ważną inspiracją do zainteresowania się ww. tematem była konferencja *Public Policies and Media Pluralism. The Future of Community Radio in Central and Eastern Europe*, zorganizowana przez AMARC i Central European University w Budapeszcie w dniach 13 i 14 listopada 2012 roku. Była to wyjątkowa szansa, by spotkać się z przedstawicielami radia społecznego z tego regionu. Ważną inicjatywą realizowaną przez CMFE był też *Community Media Mapping and Rating Project* w 2012, w którym zebrane zostały liczbowe dane na temat sytuacji trzeciego sektora mediów w Europie, w tym w niektórych krajach postkomunistycznych. Przynależność do CMFE umożliwiła mi nawiązanie kontaktu z niektórymi respondentami tego badania i pozyskanie dodatkowych informacji, zwłaszcza w przypadku krajów, w których sytuacja niekomercyjnych stacji działających w eterze nie była do tej pory znana szerszemu gronu odbiorców z powodu braku publikacji w języku angielskim na ten temat. Z uwagi na nowatorski charakter tego opracowania, a także fakt, że artykuł *Time for Community Media in Central and Eastern Europe* został opublikowany w języku angielskim, zdecydowałam się wrócić do tego zagadnienia w książce, poszerzając zakres, w jakim została omówiona sytuacja radia społecznego w poszczególnych krajach postkomunistycznych. W sposób bardziej szczegółowy niż to miało miejsce w artykule omówiłam też główne problemy związane z rozwojem społecznego sektora medialnego w tym regionie, a zaliczyłam do nich: brak woli politycznej, by zmodyfikować prawo w zakresie mediów społecznych; niewielką liczbę wolontariuszy gotowych zaangażować się w działalność takich rozgłośni; niewielką wiedzę na temat mediów społecznych i potencjalnych korzyści płynących dla społeczeństwa z tej formy nadawania; brak lub niewielką liczbę publikacji poświęconych temu sektorowi mediów w językach narodowych i badaczy zajmujących się tą tematyką w poszczególnych krajach; słaby oddolny ruch społeczny na rzecz radia społecznego; ograniczone środki rządowe i pozarządowe, które umożliwiłyby rozwój mediów społecznych w poszczególnych krajach; wysokie opłaty za korzystanie z praw autorskich; brak wolnych częstotliwości, które mogłyby zagospodarować takie podmioty.

Tę część mojego dorobku habilitacyjnego uważam za jedno z ważniejszych osiągnięć naukowych. Warto też wspomnieć, że artykuł opublikowany w „Central European Journal of Communication” spotkał się z zainteresowaniem zagranicznych autorów, którzy cytują go w

swoich publikacjach (G. Gosztonyi, 2015, *Alternative Media in the European Media Regulation*, „Annales. Universitatis Scientiarum Budapestinensis de Rolando Eotvos Nominatae”, 54, s. 191-222; H. Loeser, 2015, *Publics, Participants and Policy: Examining Community Broadcasting in Austria and the Czech Republic*, Brno; A. Lund, 2015, *Can Civil Society Mitigate Consequences of Crises?*, [w:] J. Trappel, J. Steemers, B. Thomass, *European Media in Crisis: Values, Risks and Policies*, New York, s. 200-216).

Istotną częścią książki jest też przedstawienie sytuacji trzeciego sektora radiowego w Polsce. Wychodząc od kontekstu społeczno-historycznego, starałam się wykazać, że warunki do rozwoju takich podmiotów w polskim eterze są bardzo utrudnione. Wprowadzona do *Ustawy o radiofonii i telewizji* w 2001 roku kategoria nadawcy społecznego okazała się bowiem godna uwagi tylko dla stacji religijnych. W 2001 roku sześć rozgłośni tego typu uzyskało status nadawcy społecznego, w tym ogólnopolskie Radio Maryja. Obecnie, jak wynika z danych Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, jedynie osiem stacji radiowych ma status nadawcy społecznego i są to wyłącznie podmioty o charakterze religijnym. Stało się tak prawdopodobnie dlatego, że ustawodawca uniemożliwił nadawcom społecznym zarabianie na rynku reklamowym, nie wskazując jednocześnie, z jakich źródeł mogłyby się utrzymywać. W efekcie fundacje i stowarzyszenia były bardziej skłonne pozostać przy koncesjach komercyjnych, niż ubiegać się o status nadawcy społecznego.

W Polsce rośnie jednak świadomość, że przyjęty model nadawania społecznego nie jest efektywny. Świadczą o tym dokumenty i analizy Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, oddolne ruchy społeczne na rzecz stworzenia dogodnych warunków do rozwoju stacji społecznych, które monitorują od wielu lat. W prowadzonej analizie wsparłam się metodą instytucjonalno-prawną (analiza wpływu aktów prawnych i instytucji na sytuację radia społecznego w Polsce), czynnikową (analiza determinant międzynarodowych i wewnętrznych, które mogą mieć wpływ na kształt społecznego sektora radiowego w Polsce), jak również metodą komparatystyczną (porównanie zjawisk i procesów zachodzących w Polsce z tymi w innych krajach Europy, także Europy Środkowo-Wschodniej, które zostały szerzej omówione w rozdziale II), co pozwoliło na lepsze zrozumienie sytuacji trzeciego sektora radiowego w Polsce. Temat ów podejmowałam też w innych publikacjach. W *The Presence and the Future of Community Radio in Poland* (poz. 2.b.) przedstawiłam zarys sytuacji mediów społecznych w Polsce i na świecie w owym czasie, jak również koncepcję badań nad radiowym sektorem społecznym, które wówczas planowałam, a później z pewnymi modyfikacjami przeprowadziłam. Charakter przeglądu miał również artykuł *Elektroniczne media społeczne w Polsce. Stan obecny i perspektywy rozwoju* (poz. 1.a.), którego głównym celem było przybliżenie tego tematu polskim czytelnikom, a także przedstawienie stanu badań nad mediami społecznymi w Polsce i na świecie, jak też wskazanie przykładów podobnych inicjatyw medialnych w Polsce – zarówno tych radiowych i telewizyjnych, które w mniejszym lub większym stopniu wpisują się w model stacji społecznych, jak i internetowych, które nie zostały szerzej opisane w książce.

W kolejnych rozdziałach książki podjęłam rozważania, na ile istniejące w polskim eterze inicjatywy, które starają się realizować pewne społecznie istotne cele, wykazują

podobieństwa w stosunku do modelu stacji społecznej i mogą być potraktowane jako załączek mediów społecznych w Polsce. Wyodrębnienie trzeciego sektora radiowego w innych krajach często było poprzedzone istnieniem paraspołecznych form radiowych. Na przykład w Wielkiej Brytanii wprowadzenie do systemu medialnego stacji typu *community* poprzedził wieloletni okres korzystania przez zorientowane na społecznie istotne cele podmioty z koncesji czasowych i na nadawanie małej mocy, zwłaszcza w postaci radia szpitalnego i studenckiego. To te rozgłoszenie przede wszystkim wystąpiły o specjalne koncesje społeczne, gdy pojawiła się taka możliwość.

Zdecydowałam się opisać trzy grupy niepublicznych nadawców, którzy stawiają sobie pewne niekomercyjne cele: rozgłoszenie religijne, studenckie i te tworzone przez organizacje pozarządowe i stowarzyszenia. Punktem wyjścia do stwierdzenia podobieństw i różnic między tymi stacjami a modelem radia społecznego była wspomniana już definicja mediów społecznych zawarta w *Declaration of the Committee of Ministers on the Role of Community Media in Promoting Social Cohesion and Intercultural Dialogue* przyjęta przez Radę Europy, jak również kluczowe moim zdaniem konteksty, w których funkcjonowanie radia społecznego powinno być rozpatrywane, wyróżnione i opisane w rozdziale pierwszym książki.

Ważną częścią badań były wywiady z przedstawicielami niez sieciowanych rozgłosni religijnych, stacji studenckich oraz tych prowadzonych przez organizacje pozarządowe. W sumie udało mi się porozmawiać z pracownikami czternastu stacji. Przeprowadziłam również analizę programu jednej stacji z każdej z wybranych grup, czyli rozgłosni religijnych (Radio Niepokalanów), studenckich (Studenckie Radio Żak Politechniki Łódzkiej) oraz prowadzonych przez organizacje pozarządowe (Radio 7). Wstępne wyniki badań na temat rozgłosni prowadzonych przez organizacje pozarządowe przedstawiłam ponadto w publikacji *Polish Radio Stations Run by NGOs – Idea, Organization, Programme* (poz. 4.b.). Działalność i program Radia Niepokalanów były zaś przedmiotem analizy w publikacji *Religious Radio Stations in Poland: A Community-Oriented Catholic Ghetto? A Case Study of Radio Niepokalanów* (poz. 5.b.). Szczegółową analizę problemu miejsca stacji religijnych w sektorze nadawania społecznego podjęłam we wspólnym z dr Gabriellą Velics z University of West Hungary artykule *Voice of the Church: A Debate about Religious Radio Stations as Community Broadcasters* (poz. 7.a). Ten artykuł pozwala spojrzeć na omawiany problem miejsca radia religijnego w sektorze nadawania społecznego z szerszej niż ma to miejsce w książce, bo z międzynarodowej perspektywy. Udało się w nim bowiem przeprowadzić zarówno analizę dokumentów międzynarodowych dotyczących mediów społecznych w kontekście miejsca radia religijnego w sektorze społecznym, zebrać opinie ekspertów i praktyków mediów społecznych, a także przytoczyć przykłady z różnych krajów bądź to włączania radia religijnego do sektora społecznego, bądź też uznawania tego typu inicjatyw za odrębny sektor medialny.

Wykazałam, że polskie stacje religijne, studenckie i te prowadzone przez organizacje pozarządowe starają się realizować pewne niekomercyjne, społecznie istotne cele. Fakt, że nie są one jednoznacznie przypisane do trzeciego sektora mediów, utrudnia jednak w większości przypadków jasne i jednoznaczne określenie priorytetów działalności takich stacji jako prospołecznych. Większość z nich balansuje więc między modelem komercyjnym a

społecznym zarówno jeżeli chodzi o sposób organizacji, sposób finansowania, jak i nadawany program. Radia religijne, studenckie i prowadzone przez organizacje pozarządowe wykazują pewne podobieństwa do modelu stacji społecznych znanych w Europie jako *community radio*, jednak stopień tego podobieństwa znacząco się różni w poszczególnych stacjach. W przypadku niektórych, jak na przykład Radia Żak, możemy stwierdzić niemal całkowitą zgodność z modelem stacji społecznej, w przypadku innych, jak Radio Bajka, tych punktów stycznych jest niewiele. Jak wykazały badania, osoby kierujące stacjami, chociaż starają się realizować pewne społecznie istotne cele, nie znają dobrze idei radia społecznego i nie stowarzyszą się w organizacjach, które reprezentują interesy stacji niekomercyjnych na arenie światowej czy europejskiej, nie biorą też zazwyczaj udziału w konsultacjach dotyczących projektowania zmian dotyczących trzeciego sektora medialnego. Niski poziom partycypacji społecznego otoczenia w działalności poddanych analizie rozgłośni można uznać za czynnik, który w sposób znaczący oddala je od modelu działania stacji społecznych.

Niewielka wiedza na temat działania mediów społecznych w Europie nie oznacza jednak, że przedstawiciele badanych rozgłośni nie oczekują zmian w obecnym modelu nadawania. Z przeprowadzonych badań wynika, że reprezentanci stacji religijnych, studenckich, a także tych prowadzonych przez organizacje pozarządowe byłoby zainteresowani wprowadzeniem w życie rozwiązań prawnych polepszających sytuację trzeciego sektora radiowego w Polsce. Do największych problemów takich stacji należy zaliczyć te natury finansowej. Ich przedstawiciele kwestionowali szczególnie wysokość opłat za korzystanie z praw autorskich. Pozytywnie odnieśli się natomiast do niemal każdej propozycji zmian, które mogłyby ułatwić dostęp i obecność w eterze podmiotów stawiających sobie społecznie istotne cele. Za najbardziej naturalny sposób dofinansowywania większość z nich uznała przeznaczenie na ten cel niewielkiej części abonamentu radiowo-telewizyjnego. Warto zwrócić uwagę na fakt, że wszyscy respondenci deklarowali chęć zaangażowania się w projektowanie nowego ładu medialnego w tym zakresie.

Zestaw prac wchodzących w skład osiągnięcia habilitacyjnego zdecydowałam się uzupełnić o dwa artykuły poświęcone działalności radiowęzłów więziennych w Polsce. W artykule *Radio behind Bars. The Polish Case* (poz. 5.a), opublikowanym w prestiżowym dla radioznawców czasopiśmie „The Radio Journal: International Studies in Broadcast & Audio Media Radio Journal” (to jedno z dwóch, obok „The Journal of Radio and Audio Media”, międzynarodowych czasopism poświęconych radiu, indeksowane przez Scopus) przeprowadziłam analizę podobieństw zasad funkcjonowania radiowęzłów więziennych do modelu stacji społecznych. W artykule *Radio inne niż wszystkie. Oferta programowa radiowęzłów więziennych w Polsce* (poz. 2.a) skupiłam się zaś na analizie programu tych rozgłośni.

W opracowaniu zamieszczonym w czasopiśmie „Nowe Media” *Dziennikarstwo obywatelskie czyli jakie?* (poz. 3.a) starałam się z kolei wykazać, że sprowadzanie dziennikarstwa obywatelskiego jedynie do inicjatyw internetowych jest pewnego rodzaju uproszczeniem, a sami dziennikarze obywatelscy działali na długo przed pojawieniem się Internetu. Zaproponowałam też kategoryzację dziennikarstwa obywatelskiego, dzieląc je na takie, którego podstawą działania są media obywatelskie tworzone przez rzeczywiste, a nie

wirtualne społeczności (do tej kategorii zaliczyłam właśnie radio społeczne), te oparte na mediach obywatelskich (istniejących w sieci) tworzonych nie przez tradycyjną społeczność, a przez tę wirtualną, jak również dziennikarstwo obywatelskie, którego podstawą działania są platformy tworzone przez media komercyjne. Mój artykuł jest polecany przez Młodzieżowe Centrum Pomocy Dziennikarskiej jako materiał dydaktyczny (<http://mlodzi.dziennikarze.edu.pl/pobierz/materialy-dydaktyczne/>).

Mam nadzieję, że ww. badania własne nad radiem społecznym przyczynią się do lepszego zrozumienia modelu, celów działania i funkcji pełnionych przez radio społeczne w Polsce i na świecie. Zgromadzone dane, jak również sformułowane wnioski mogą się także okazać pomocne przy projektowaniu zmian w zakresie funkcjonowania trzeciego sektora radiowego w systemie medialnym, a także sprowokować dyskusję na ten temat. Na takie wykorzystanie prowadzonych przeze mnie badań wskazują też recenzenci książki *Radio społeczne – trzeci obok publicznego i komercyjnego sektor radiowy* w konkluzjach recenzji. Prof. Stanisław Jędrzejewski stwierdza: „monografia Urszuli Doliwy, napisana językiem specjalistycznym, ale równocześnie żywym i zrozumiałym, wydaje mi się niezwykle potrzebna na naszym rynku wydawniczym. Jest znaczącym wkładem w rozwój badań nad radiem i mediami III sektora. Jestem przekonany, że dla wielu badaczy radio i mediów będzie rodzajem *reference book*”. Prof. Tomasz Goban-Klas zauważa zaś: „Polecam przeto monografię publikacji, przekonany o jej poznawczej, teoretycznej, ale i praktycznej wartości, jakkolwiek droga do tworzenia radio społecznego jako przestrzeni publicznej nie będzie ani krótka, ani łatwa w aktualnym stanie prawnym i politycznym”.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych (artystycznych)

Po uzyskaniu stopnia doktora nauk humanistycznych przygotowałam publikację będącą przeredagowaną i uzupełnioną wersją rozprawy doktorskiej. Książka zatytułowana *Radio studenckie w Polsce* ukazała się w 2008 roku nakładem Wydawnictwa UWM. Tematykę radio studenckiego starałam się również podejmować w późniejszych publikacjach, śledząc zmiany w tym sektorze mediów, który w wielu krajach był pionierem niekomercyjnego nadawania w eterze. Chciałam tu szczególnie wyróżnić artykuł *The History of Student Radio in Poland*, który ukazał się w specjalnym numerze czasopisma „Interactions: Studies in Communication and Culture”, wydawanym przez wydawnictwo Intellect („Interactions: Studies in Communication and Culture”, 6/2015, s. 107-125). W numerze tym znalazły się artykuły najbardziej znanych badaczy radio studenckiego na świecie, takich jak Brendan Reilly, John Farnsworth, Brian Fauteux, Nick Rubin, Jennifer Waits i Deborah Wilson David.

Ważnym obszarem moich zainteresowań było również radio internetowe, któremu poświęciłam dwa artykuły: *Radio internetowe – realna alternatywa dla rozgłośni koncesjonowanych* („Media – Kultura – Komunikacja Społeczna”, 6, s. 112-122) oraz napisany wspólnie ze studentką, która pod moim kierunkiem przygotowała pracę licencjacką, Pauliną Falkowską *Radio internetowe – nowy wymiar społecznej aktywności Polaków. Oferta sportowych stacji internetowych* (w: *Pomiędzy kulturą a komunikowaniem Studia z dziejów*

mediów, Frankowiak A., Szydłowska J., Anculewicz Z. (red.), Olsztyńska Wyższa Szkoła Informatyki i Zarządzania im. prof. Tadeusza Kotarbińskiego, Olsztyn 2010, s. 23-29).

Zajmowałam się też radiem lokalnym (*Local radio – an endangered species? The Polish Case* (we współpracy z prof. Stanisławem Jędrzejewskim, „Media Transformations”, nr 10/2013, s. 74-99) i polskojęzycznymi audycjami radiowymi w mediach zagranicznych (*Polskojęzyczne audycje radiowe za granicą – próba charakterystyki*, w: *Polskość z daleka i z bliska. Publikacja jubileuszowa z okazji pięciolecia działalności Centrum Kultury i Języka Polskiego dla Cudzoziemców Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie*, Ndiaye I., Rólkowska M. (red.), Olsztyn 2010, s. 107-124).

Podjęmowałam też próby refleksji nad radiem jako medium, czego efektem jest książka wydana pod moją redakcją (*Radio w dobie nowych mediów*, Olsztyn 2014), a także wspólny z Klaudią Koniecko, w przewodzie doktorskim której pełnię funkcję promotora pomocniczego, rozdział *Radio w dobie nowych mediów jako obiekt badań* (w: *Analizy nowych mediów w perspektywie metodologicznej*, Babecki M., Więckiewicz M. (red.), Olsztyn 2014, s. 47-68), w którym na podstawie analizy ponad 200 prac zamieszczonych w czasopiśmie i zbiorowych publikacjach dotyczących tego medium starałyśmy się wskazać główne tendencje w badaniach nad radiem w Europie.

Stosunkowo nowy obszar moich zainteresowań badawczych stanowi estetyka, produkcja i recepcja przekazu radiowego, a konkretnie sygnałów dźwiękowych identyfikujących stację – tak zwanych dżingli. Badania te prowadzę wspólnie z członkami Radiowego Koła Naukowego „Eter” działającego przy Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej UWM, a ich wstępnym efektem jest artykuł *Sformatowany dżingiel czy formatowanie dżinglami. Analiza sygnałów dźwiękowych stacji radiowych* (z dr Magdaleną Szydłowską i studentami, w: *Gatunki i formaty we współczesnych mediach*, Godziec W., Kozieł A., Szyłko-Kwas J. (red.), Poltext, Warszawa 2016, s. 225-246).

Inicjowałam też badania nad przekazem telewizyjnym. Wraz ze studentami seminarium licencjackiego przeprowadziłam analizę wiadomości zagranicznych nadawanych w głównym serwisie informacyjnym TVN (*Informacje zagraniczne w „Faktach” – głównym wydaniu programu informacyjnego TVN. Próba analizy ilościowej i jakościowej*, „Media – Kultura – Komunikacja Społeczna”, 8/2012, s. 29-41). Wraz ze studentami Telewizyjnego Koła Naukowego „Lens” działającego przy Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej, którego jestem opiekunem, przeprowadziłam z kolei badania audytoriów regionalnego oddziału Telewizji Polskiej w Olsztynie z wykorzystaniem zogniskowanych wywiadów grupowych, których wyniki stały się podstawą do napisania dwóch artykułów: *Rola telewizji w życiu młodzieży na przykładzie programów TVP Olsztyn* (w: *Film, telewizja i sztuki wizualne w dobie nowych mediów*, Marczak M. (red.), Olsztyn 2014, s. 203-217) oraz *The role of Television in Local Communities – The Case of Local Public Broadcaster – TVP Olsztyn* („Media and Communication”, nr 1/2015, s. 89-103). Ponadto przed uzyskaniem stopnia doktora opublikowałam w sumie siedem rozdziałów w monografiach i artykułów w czasopiśmie naukowych.

Zaangażowałam się też w działania integrujące środowisko badaczy mediów, organizując dwujęzyczną konferencję naukową nt. *Stare media w dobie nowych mediów. O*

strategiach dostosowawczych mediów tradycyjnych do nowej rzeczywistości medialnej/ Old Media in the New Media Era. About the Adjustment Strategies of Traditional Media to New Media Reality z udziałem gości zagranicznych z Wielkiej Brytanii, Turcji, Rosji i Litwy (Olsztyn, 2-3 czerwca 2014). Współorganizowałam również konferencję pt. *Rola oddziałów terenowych Telewizji Polskiej S.A. w rozwoju społeczeństwa informacyjnego* (Olsztyn, 13 czerwca 2013). Byłam także członkiem Komitetu Programowego konferencji *Radio w cyfrowym świecie* (Olsztyn, 2-3 października 2015), podczas której prowadziłam panel *Rozgłoszenie radiowe w polskim i międzynarodowym systemie medialnym*. Byłam też członkiem Komitetu Naukowego sekcji *Radio Research* na 5th *European Communication Conference Communication for Empowerment: Citizens, Markets, Innovations*, (Lizbona (11-15 listopada 2014) zaangażowanym w ocenę abstraktów wystąpień zgłoszonych do prezentacji w ramach tej sekcji. Zostałam także powołana do Komitetu Naukowego konferencji *Radio and Society 2* (Lublin, 4-5 czerwca 2012) oraz przewodniczyłam otwierającej sesji plenarnej na tej konferencji. Kilkakrotnie miałam zaszczyt przewodniczyć obradom sekcji także na innych konferencjach naukowych (*Drama and Humour on the Air* na konferencji *Radio Research 2013*, University of Sunderland, Londyn 11-13 września 2013; *Legislation, Regulation and Community Media* na konferencji *Brno'13 Media Diversity for Democracy*, Masarykova Univerzita, Brno, 3-6 października 2013; *Social Media* na konferencji *Nowe Media – dziennikarstwo obywatelskie i social media*, Toruń, 7 kwietnia 2011).

Po obronie pracy doktorskiej wygłosiłam 28 referatów na konferencjach naukowych, z czego ponad połowę stanowiły te o zasięgu międzynarodowym. Za szczególnie prestiżowe należy uznać organizowane co dwa lata konferencje *European Communication Research and Education Association* (ECREA) (Hamburg 2010, Stambuł 2012). Z uwagi na fakt, że liczba uczestników w poszczególnych sekcjach jest ściśle określona, możliwość wystąpienia na tej konferencji można potraktować jako wyróżnienie. Uczestniczyłam również w konferencjach organizowanych przez poszczególne sekcje ECREA – w szczególności wielokrotnie przez *Radio Research Section* (Braga 2011, Londyn 2013, Madryt 2015), ale też *Central and East European Network* (Praga 2012, Wrocław 2014). W 2015 roku zostałam zaproszona na konferencję *Public Media Service and Public Interest*, podczas której wygłosiłam referat *The Role of Television in Local Communities – The Case of a Local Public Broadcaster TVP Olsztyn* (19–21 czerwca 2015, Bijelo Polje, Czarnogóra), a w 2014 roku byłam gościem konferencji *Die Zukunftswerkstatt Community Media 2014* (Niemcy, Poczdam, 6-8 listopada 2014), gdzie wraz z Gabriellą Velics (University of West-Hungary) zaprezentowałam referat *Religious Stations as Community Broadcasters*.

Równolegle zaangażowałam się w promowanie rozwoju trzeciego sektora radiowego w Polsce. Od 2009 roku brałam udział w konsultacjach przy okazji powstawania kolejnych projektów zmian *Ustawy o radiofonii i telewizji: Ustawy o zadaniach publicznych w zakresie prawa medialnego* (2009); *Ustawy o mediach publicznych* (2010); *Ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji* (2015). Zostałam również powołana przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji wraz z prof. dr hab. Bogusławą Dobek-Ostrowską, prof. UW, dr. hab. Tadeuszem Kowalskim, dr. hab. Marzeną Barańską i dr. Adamem Bodnarem do zrecenzowania *Strategii regulacyjnej KRRiT na lata 2014-2016*.

Od 2009 roku jestem członkiem Community Media Forum Europe (CMFE) – organizacji zajmującej się promowaniem trzeciego sektora mediów. W 2012 roku zostałam zaproszona do Rady Ekspertów, która działa przy CMFE, a w 2013 roku wybrana do jej zarządu. Od 2014 roku pełnię funkcję sekretarza CMFE. Możliwość współpracy z innymi naukowcami zajmującymi się trzecim sektorem mediów w ramach tej organizacji jest dla mnie bardzo ważna. Jej członkami są bowiem najbardziej znani badacze radia społecznego w Europie, tacy jak Peter Lewis, Nico Carpentier, Steve Buckley, Kate Coyer, Salvatore Scifo, Marko Ala-Fossi, Brigitte Jalov, Christer Hederström, Gergely Gosztonyi i wielu innych. Wejście do ścisłego zarządu tej organizacji pozwoliło mi nie tylko uczestniczyć w jej pracach, ale również wpływać na kierunki jej działalności. Byłam na przykład inicjatorką i jedną z głównych organizatorek Walnego Zgromadzenia członków organizacji na *Radio Research 2015. Diversity, Innovation and Policies*. Miałam także zaszczyt prowadzić Walne Zgromadzenie tej organizacji na tej konferencji, podobnie jak rok wcześniej, gdy odbywało się ono przy okazji konferencji *Die Zukunftswerkstatt Community Media 2014* (Niemcy, Poczdam, 6-8 listopada 2014). Jestem także aktywnym członkiem Polskiego Towarzystwa Komunikacji Społecznej (sekcja Radio) oraz Radio Research Section ECREA.

Chętnie angażuję się w działania organizacyjne i społeczne. Od czerwca 2013 do stycznia 2015 roku pełniłam funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. Od 2013 roku jestem członkiem Rady Wydziału Humanistycznego, jak również Rady Konsultacyjnej działającej przy Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej, w której skład wchodzi przedstawiciele mediów z regionu. Byłam też członkiem Rady Instytutu Dziennikarstwa i Wydziałowego Zespołu ds. Jakości Kształcenia. Zainicjowałam cykl spotkań dla studentów Wydziału Humanistycznego *Poznaj swojego pracodawcę*, podczas których mieli oni okazję spotkać się z pracodawcami z regionu. Organizowałam wykłady gości krajowych (dr Lidia Żebrowska, KRRiT; mgr Krzysztof Sagan, RadioPolska.pl) i zagranicznych (prof. Guy Starkey, prof. John Storey, dr Salvatore Scifo, dr Erman Yüce). Od 2009 roku prowadzę warsztaty podczas Dni Nauki i Sztuki na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim, współpracowałam także z Uniwersytetem Trzeciego Wieku i Uniwersytetem Dzieci. Byłam zapraszana jako ekspert na spotkania i konferencje inicjowane przez organizacje pozarządowe, takie jak: *II Międzynarodowa Wojewódzka Konferencja Mediów Obywatelskich*, Stare Jabłonki 26-27 maja 2010 (ESWIP), *Regionalna Konferencja Mediów Obywatelskich*, Elbląg 24 maja 2012 (ESWIP); *Europe comm*, Bruksela 23-26 czerwca 2010 (Youth4media), *Public Policies and Media Pluralism. The Future of Community Radio in Central and Eastern Europe*, Budapeszt 13-14 listopada 2012 (AMARC).

Wielokrotnie organizowałam warsztaty radiowe w ramach współpracy Instytutu Dziennikarstwa ze społecznym otoczeniem, między innymi w ramach „Czwartków z humanistyką”, przy okazji Olimpiady Wiedzy o Mediach, a także dla młodzieży zainteresowanej dziennikarstwem. W 2015 roku przeprowadziłam serię warsztatów dla uczniów małych wiejskich szkół z powiatu bartoszyckiego w ramach współpracy z Fundacją „Pro Liberis et Arte”. Zostałam również powołana do jury konkursu na audycję radiową *Pamięć i tożsamość* organizowanego przez tę fundację. Od 2013 roku wchodzi również w

skład jury w Wojewódzkim Konkursie Gazetek Szkolnych dla szkół podstawowych pod patronatem Warmińsko-Mazurskiego Kuratora Oświaty. Pełniłam też funkcję zastępcy przewodniczącego komitetu okręgowego Olimpiady Wiedzy o Mediach.

Od 2011 roku jestem członkiem redakcji rocznika, a od 2014 roku kwartalnika „Media – Kultura – Komunikacja Społeczna”. Redagowałam lub współredagowałam kilka numerów tego czasopisma. Działalność redakcji została wysoko oceniona – w ostatnim wykazie czasopism punktowanych (2015) czasopismo to uzyskało osiem punktów. Miałam też zaszczyt być recenzentem czasopisma „Media and Communication” (ISSN: 2183-2439) oraz „The Radio Journal” (ISSN: 14764504). Zostałam także przez to ostatnie czasopismo zaproszona wraz z Judith Purkarthofer z Austrii do bycia edytorem gościnnym specjalnego numeru tego czasopisma poświęconego radiu społecznemu. Numer ten ukaże się w październiku 2017 roku. Jak wspomniałam wcześniej, jest to jedno z dwóch obecnie ukazujących się czasopism poświęconych radiu o zasięgu światowym – dlatego tego typu zaproszenie jest traktowane jako wyróżnienie przez badaczy radia.

Od 2014 roku jestem opiekunem naukowym Koła Naukowego „Lens”, które skupia pasjonatów telewizji. Aktywnie działam również w Radiowym Kole Naukowym „Eter”. Koła te mają na swoim koncie wiele nagrań radiowych i telewizyjnych, jak również artykułów naukowych. Kilka z nich powstało w wyniku zainicjowanych przeze mnie i przeprowadzonych pod moim kierownictwem badań. Wyniki badań nad audytorium telewizyjnym prowadzonych przez członków Koła Naukowego „Lens” spotkały się z zainteresowaniem Rady Programowej działającej przy regionalnym oddziale Telewizji Polskiej w Olsztynie, czego wyrazem było zaproszenie zespołu badawczego na posiedzenie Rady w 2014 roku. W 2016 roku zostałam wybrana przez Radę Programową Polskiego Radia Olsztyn do przeprowadzenia monitoringu serwisów informacyjnych nadawanych przez Radio Olsztyn, a jego wyniki przedstawiłam 24 maja 2016 roku.

Na kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna prowadziłam lub prowadziłam różnorodne zajęcia w formie ćwiczeń i wykładów, głównie z zakresu teorii radia i praktyki zawodu dziennikarza radiowego, publicystyki radiowej i telewizyjnej, jak również nowych mediów i dziennikarstwa obywatelskiego, także dla studentów z zagranicy. Byłam promotorem 58 prac licencjackich i recenzentem kilkudziesięciu prac licencjackich i magisterskich. Napisana pod moim kierunkiem praca licencjacka Natalii Bartnickiej *Drukowana prasa monomuzyczna w Polsce* uzyskała w 2015 roku Nagrodę Dziekana Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego za najlepszą pracę licencjacką z zakresu dziennikarstwa w tym roku. Za działalność dydaktyczną i naukową byłam nagradzana przez Rektora Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w 2007, 2014 i 2015 roku.

Staram się doskonalić swoje kompetencje, uczestnicząc w szkoleniach i stażach. Odbyłam dwa zagraniczne staże: pierwszy w ramach programu Erasmus dla pracowników akademickich w Maltepe University w Stambule, drugi w Centre for Research in Media and Cultural Studies, University of Sunderland. W 2012 roku ukończyłam kurs doskonalenia pedagogicznego przeznaczony dla nauczycieli akademickich (Katedra UNESCO UWM oraz Biuro ds. Kształcenia i Spraw Studenckich UWM, marzec–czerwiec 2012). Brałam też udział

w letniej szkole *Media, Democratization and Civil Society* (Central European University, 16-27 czerwca 2008), szkoleniu *Editorial Management and Ethics of MARS „Media against Racism in Sport”* (Rada Europy, SDP, 21-22 stycznia 2012), sesji *Językowy przekaz medialny* (KRRiTV, Polskie Radio i Rada Języka Polskiego przy Prezydium PAN, 23 marca 2014), seminarium na temat przeciwdziałania dyskryminacji oraz mowie nienawiści (Amnesty International, 16 stycznia 2016). Uzyskałam certyfikat potwierdzający znajomość języka angielskiego Certificate in Advanced English. Posiadam również certyfikat potwierdzający znajomość języka niemieckiego (Zertifikat Deutsch).

Ilusula Dolina